

«Το τελευταίο ταξίδι» από το Θέατρο Ένα

ΔΡΑΜΑΤΟΥΡΓΙΚΗ επεξεργασία - απόδοση κειμένου - διασκευή - σκηνοθεσία: Μαρία Καρσερά. Σκηνικά - κοστούμια: Λάκης Γενεθλή. Φωτισμός: Αντρέας Χριστοδουλίδης, Κυριάκος Αλλαγιώτης. Μουσική επιμέλεια: Μαρία Καρσερά, Λάκης Γενεθλής. Παίζουν: Ιωάννα Σιαφκάλη, Μόνικα Βασιλείου, Ειρήνη Κωνσταντίνου.

Η Μαρία Καρσερά υπογράφει τη δραματουργική επεξεργασία, την απόδοση κειμένου, τη διασκευή και τη σκηνοθεσία νέας παραγωγής στον Άλλο Χώρο του Θεάτρου Ένα. Σ' αυτή, λοιπόν, τα τυχόν παράπονα και οι έπαινοι πάλι σ' αυτή. Ο πλασματικός τίτλος της παράστασης «Το τελευταίο ταξίδι» αποτελεί κάτι σαν ομοσπονδιακή κυβέρνηση πάνω από δυο ελαφρώς αλληλοεξαρτώμενες κειμενικές οντότητες - τα μονόπρακτα του Λουίτζι Πιραντέλλο «Ο άνθρωπος με το λουλουδί στο στόμα» και του Σαμουέλ Μπέκετ «Η τελευταία ταινία του Κραπ». Συμπεραίνουμε πως η δημιουργός της παράστασης θεωρεί τα μονόπρακτα μέρη ενός ταξιδιού και το επίθετο που το προσδιορίζει δείχνει την πιο πολυσύχναστη κατεύθυνση στη ζωή μας προς το τέλος. Η Μαρία Καρσερά πρώτα πίστεψε, μετά ανακάλυψε και μετά απέδειξε (ναι, μ' αυτή τη σειρά) ότι ο Πιραντέλλο και ο Μπέκετ μπορούν να συνυπάρχουν στο σκηνικό χώρο και χρόνο και μπορούν να αποτελούν μέρη ενός συνόλου, το περίγραμμα του οποίου είναι η εξής ιδέα:

Το τέλος, το τέρμα, ο θάνατος είναι η οργανωτική αρχή της ύπαρξης, η αόριστη ρευστότητα της οποίας θα ήταν αβάσταχτη και συνάμα διαβρωτική για το άτομο, αν το Τέλος δεν την σχηματοποιούσε και δεν έπαιζε ρόλο μορφοπλαστικό.

Όμως οι θεατρικές παραστάσεις δεν κρίνονται

από τις σκηνοθετικές ιδέες όσο τεκμηριωμένες και να παρουσιάζονται αυτές στα περί της παράστασης κείμενα και συνεντεύξεις. Ο νόμος του θεάτρου λέει ότι οι προθέσεις δε μετράνε ποτέ και καθόλου όσο ωραίες και να είναι. Μετράει το αποτέλεσμα. Ετσι η αναζήτηση και η έρευνα στον κόσμο των ιδεών και της αισθητικής των δυο μεγάλων θεατρικών συγγραφέων του 20ού αιώνα έπρεπε να υλοποιηθούν στην παράσταση για να έχουν σημασία και απήχηση.

Αυτό συνέβηκε. Ομολογώ ότι περίμενα ή μάλλον φοβόμουν να δω παράσταση καλών προθέσεων. Είδα, όμως, ένα υπαρκτό και καθ' όλα πραγματοποιημένο αποτέλεσμα. Με την Ιωάννα Σιαφκάλη να ξαναποτά την ακρίβεια και τη σκληράδα του «Τζόρνταν», να παίζει με φοβερή αυτοσυγκέντρωση κάτι τόσο αόριστο, τόσο άπιαστο, όπως η ποίηση της ματαιότητας. Με τη Μόνικα Βασιλείου να δημιουργεί τον Κραπ εξίσου μπεκετικό με τις εξαισίες μπεκετικές φιγούρες του γαλλικού συγκροτήματος «Maguy Marin» που για καλή μας τύχη πέρασε από τα «Κύπρια '99». Ενας ρόλος παγμένος με υποκριτική οξυδέρκεια. Η συνειδητοποιημένη αυτοκαθοδήγηση της ηθοποιού στο κείμενο πετυχαίνει πολύ περισσότερα απ' ό,τι μπορεί να πετύχει οποιαδήποτε σκηνοθετική καθοδήγηση. Δίπλα τους η Ειρήνη Κωνσταντίνου, ως Θάνατος, κομψή και μυστηριώδης στο πολύ ωραίο κοστούμι του Λάκη Γενεθλή. Τα μινιμαλιστικά σκηνικά του ίδιου ήταν ακριβώς απ' εκείνα του χώρου μεταξύ της αναλυμένης πραγματικότητας και του συννετημένου συμβολισμού.

Πολύ καλή παράσταση.